

Åsa Eliesons installation på årets vårutställning tar sitt avstamp i det skulpturala och i det arkitektoniska. I byggandet av rum. Byggandet som tröst och fasaden som något att ta sig an, ta sig innanför. För att få skydd, för att dra sig undan, för att bearbeta och kontempera över den förvirrande, motsägelsefulla och komplexa omvärlden. Men även rummen är ömtåliga och sårbara, och den ström av information, tankar och drömmar som virvlar därinne minst lika kaotisk som någonsin världen utanför.

För att komma in i installationen träder besökaren genom en vägg av papper. Kanske för att påminna om att också romanen, litteraturen, det skrivna, är rum att ta sig innanför. Vem har inte någon gång önskat sig bort, in i en roman, in i en annan berättelse? För att undkomma något, för att ta sig bortanför. Åsa Eliesons installation reser frågan om det verkligen finns någon avgörande skillnad mellan innanför och utanför, mellan verklighet och fiktion. Kanske ingår allt, drömmar, förhoppningar, allehanda försök och snustorra realiteter i samma storm av berättelser och förnimmelser som människan tycks lagt sig vinn om att bringa ordning i. Trots allt erbjuder installationen en stor tröst, för världen - och civilisationen - överlever inte blott genom sina byggnader, utan också genom sina tvivel.